

עין משפט
גון מצוה

מו:

אלו עוברין פרק שלישי פסחים

מסורת הש"ס

לה א מהי פשוט מהל'
מפשה קנינת הלל
טו:
ל ב מהי פ"א סס הלל
ד:

תורה אור השלם
1. והנה ביום השני
ודבינו את אשר יביאו
ודנה משנה על אשר
ילקטו יום זה:

שמות טו ה
2. ויום השביעי שבת ליה
אלוהין לא תעשה כל
מלאכה אתה ובנך ובתך
עבדך ואמתך ובהמתך
ובנך אשר בשעריך:
שמות טו ט
3. ושה ארת מן הצוא
ועל הקטנים ממשקה
שן לאלוהים ובעלה
ולשלימים לבקר עליהם
נאם ארני אליהם:
יחזקאל מה טו

רבינו חננאל

והוא בשביעית וירט
שירם. וכן נזיר אבות
הטובות שהיו היו ח'
לארץ. ואי סידא תעשה כל
הואיל. אחרישה ביום טוב
לא לחייב הואיל ודאי
לכות אבות החסירה
דס צפור. ורחיק אית
מקום שחורבו בו אביס
מקורלות הם דלאו בני
כספ גינתו. אמרין ודא
דאי לוקטין כלאחר די
כו. ואוקמה רב אשי
כחנותא. פירש קרקע
שיש בו לחלוות וחזי ליה
דאי לכות בו. ויש
משאור ט"ס יבש.
ומתוב אבי רבמשל דר'
הנשה בחלב בירט ואמלו
לוקה חמש כו. ואלו
אמרין הואיל. אהבערה
לא נתייב הואיל וחזי ליה
לשני אפיק הבעה ועייל
גיד הנשה של וכלה
אית התני ר' חייא אורי
לוקה שתי על אכילה
ורששה על ביטולו. ואלו
הן לוקה משום פביע
אש שלא לעזוב אכילה.
לוקה משום מבשל גיד
ויש טוב שאינו רב
אכילה. וכן משום מבשל
בשר בחלב. ור' חייא אורי
בביטול. ורששים באכילה
משום אוכל גיד הנשה
ומשום אוכל בשר בחלב.
ואם חרצה הבעה וחבילה
גיד הנשה של וכלה
ותאמר משום אכילה.
וכלה ולא משום הבעה.
ויבאו שלשה על האכילה
ורששים על הביטול. והדי
עני משום אפיק הבעה ועייל
עני מוקצה. ויבטשין וכו'
מוקצה מראווייתא הוא
שולקין עליו כו. והוא את
הוא דאכתובי בעי מרב הונא
ואמר לה מרב חסדא.
הביא שה מן האפר. פירוש
מן המדבר במקום המדבר.
ושנת המיד ביום טוב
מהו. מי שי מוקצה לכותו
לא. ואמר לן פסטי
לי מהאי קרא רשיה אתה
מן הצאן מן המאדים
ממשה ישראל. שה ולא
בבשר. אחת ולא מפשע.
מן הצאן ולא מן הפלגס.
לכופר הפלגס פסול שאינו
לא כבש ולא איל.
דיוא מפורש בס"י פ"ה.

אפילו ע"י ד"ה און מעשרין מזה על זה מירוש ודגן דגן ודגן און
כלאים ע"י דבר אחר וכו' ע"י ד"ה דקאמר לא קאי אדגן ודגן
דכלאו דבר אחר מיחייב נחטיו ועשוריס לחוד ועעמא דר' יאשיה
דכלאים ככרס לא מיחייב אלא בשלשה מינין וכלאי ורעסי מיחייב
כ"ב מינין מפרי' חריעת כלאים
משמע כ"ב מיני ורעסי ורעסין לאו
מן ורעסיה הוא אצל און לפרש משום
דמשמע לא תורע כהדי כרמך כלאים
אכל עדך בלא שום זרע קריו שדה
דהא לא שייך לפרש כן גבי כהמקך
ליפרוש ר"י קשה אמאי נקט שור
ותמור צפור לחוד' ה"מ לאשכוחי
כלאים צפור פסולי המוקדשים
דקאמר כ"ב בתמא דמכות (דף כ"ב.)
לדמר רבי ינאק המנהיג צפור פסולי
המוקדשים דלוקה משום דעשאו
הכמוז ב' גופיס דלימקט לגבי ואלו
ולפ"ה ינאק דלימא כפסולי המוקדשי'
לאו דמעילה ולפרי' י"ל דמשום דעיקר
כלאים צפור ובתמור כהני נקט
שור ותמור: ושבועית. למ"ד
כפ"ק דמועד קטן (דף ג.ו.) מורש
בשביעית אינו לוקה מוקין הן דהכא
במורש ומתנה דמחפס חייב משום
זרע: אהרישה א א יחייב
הוא"ז והוי אביסו דם צפור. אם
היה דם צפור נמוקס חרישה
וכה"ג שחל היה מנאס עפר אחר
יעג הדס או שטטש ע"י מים ולא
ייקום מנות כסיו וגם מיייר שאון
יכול לקפלו ולטעלו ולא כן לא
שייך כאן דלידמי עשה לא תעשה
דקאמר ר"ל (בשבת) (דף ק"ג.) כל
מקום שאמא מואל עשה ולא תעשה
אם אתה יכול לקיים עשיהם מוטב
אם לאו ידעה עשה לא תעשה:
באבנים מקורלות. פי' רכות
שקן ראיות לוריעה

ושביעית ביום טוב כהן וזויר אבית הטומאה
ואי אמרין הואיל אהרישה לא יחייב הואיל
והוי לכיסוי דם צפור א"ר פפא בר שמואל
באבנים מקורלות ראיות לכותשן ובתושה
ביום טוב מי שרי ראיות לכותשן כלאחר די
בצונמא צונמא בר זריעה צונמא מלמעלה
ועפר תיחוח מלמטה ותיפוק ליה משום עפר
תיחוח אלא אמר מד בר רב אשי כפינא
ושינא בר זריעה הוא במתנתא איתויה
אבי' המבשל גיד הנשה בחלב בירט
ואוכלו לוקה חמש לוקה משום מבשל גיד
ביום טוב ולוקה משום אוכל גיד ולוקה
משום מבשל בשר בחלב ולוקה משום
אוכל בשר בחלב ולוקה משום הבערה
ואי אמרין הואיל אהבערה לא יחייב
הואיל דחזי ליה לצרכו אמר ליה אפיק
הבערה ועייל גיד הנשה של נבילה והתני
רבי חייא לוקין שתיים על אכילתו ושליש
על ביטולו ואי איתא שלש על אכילתו
מיבעי ליה אלא אפיק הבערה ועייל עצי
מוקצה ומוקצה דאורייתא הוא א"ל אין דכתיב
ויהי ביום הששי והכינו את אשר יביאו
ואהרתה מהבא: מלא תעשה כל מלאכה
א"ל והא אתה הוא דאמרת בעאי מיניה מרב
חסדא ואמרי לה בעאי מיניה מרב הונא הביא
שה מאפר ושחטו תמיד בירט מהו וראת
אמרת לן (אמר לי) עלה ושה ולא הבכור
אחת אלא מעשר מן הצאן ואלא הפלגס
מן

א פלה יב ופ"ש מרי
כא: ופ"ש. ב פ"א
ל"ל ב. ה. וקראת כל
ד) וש"ך לע"ל. ה. וקראת
כא. ו. ומצדד ו:
ו) וחילן פט: ו. כפ"ח:
זכרי. ט. ושמות טו.
י) כספ כן. ט. ויע"ע חס'
וסכס לו: וכן מקורלות.
ל) ושבת ע"ג. ט. ופ"ן
מ"ח חס' מולין קמא. ד"ה
לא נראה וכו' כפ"י ר"ח.
ט) ונחמס ל:
הגהות הב"ח

ה"ח ה"ח ד"ה ע"ה ואל
הכזור פי' וכו' וכו' פי'
דהאי קרא משפטי כפסמ
דכתיב ביה שם תמים א"כ
אתא קרא שיביוא פסח
מדבר שיבול להיות
אחת פי' נקבה דהיינו
הולין ולא בביר ושה
אחת כתיב וקאמר וכו':

גליון הש"ס

ב' אהרישה לא יחייב.
פי' טורין און מני' כאלו
מלאים דף י' ד"ה וכלל:
שם ועייל עצי מוקצה.
פי' מני' פי' שבי' סק"ט:

מוסף רש"י

רשביעית. נמי מוסס
ורב כשביעית. וזכות
כא. ביום טוב. דקדקע
חרישה בירט. וכו'. הן
ונזיר אבית הטומאה.
כסן והוא טור והלך
במקום עומאה אחר
מתרשמו. דלפניו נח לאו
משום הן לפסול אע"פ
בעמי. וחד משום טור
על כל נפשות מה לא
ינא. וכו'. לוקה משום
מבשל גיד בירט.
שכשול אכ מלאכה הוא.
ויכול גיד דבר האסור
ואינו ראוי להאכל ועמד
כאסור לא תפסו כל
מלאכה דלא תפסו אלא
לעזוב וביצה יב. משום
מבשל בשר בחלב.
לא משום יר"ט. דמלקות
דבשר יר"ט את מלאכה.
אלא אפילו הוא מול לוקה
משום מבשל בשר בחלב.
דכתיב לא תבשל גיד בחלב
שלא תפסימו. אחר לאסור
אפילו ואחד לאסור האלה
ואחד לאסור בשול. וכו'.
משום הבערה. היא
מלאכה לעמיה. וקא סבר
יש הלוק מלאכות ליום
טוב ולוקה שמים על שמי
מלאכות משום יר"ט. וכו'.
דאי היה איתו מנפס
והכרו מבשל חו מרוביחו
חייבין דמעבד ומשכל
אמת מלאכות ומכח כב.

ואת אשר תבשלו בשלו ועיון דלאו מוזמן הוא והכתוב קראו הכנה
הוא לה מלאכה ועבד עליה משום לא תעשה כל מלאכה': בעלי.
שאלתי: מאפר. אמו ומוקצה הוא שאינו נכנס ליישוב ימים רבים:
תמיד. עולה של ציבור: מהו. לקרבו: שה ולא את הככור.
מתניא הוא ודרשה קרא דיוחזקאל (מה) גבי אבות ושה אחת
מן האלן מן המאמנים ממשה ישראל: ש ולא את הככור.
דהא משמע עינא ראו להיות בין זכר בין נקבה דבין כלכל
שה וזכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו
ראוי להקריבו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיאה לצד ולא זה
שאינו כה אלא מכלל עשרה: מן האלן. ולא כל האלן מיעוטא
הוא להוציא. פלגס ינא מכלל ככש וכלכל ליל לא כהן והיינו כל
חודש עולה שנה דככש כן שנה הוא ואלא משכנסם לשנה
שנה חודש שלם והכי מפרש לה במס' פרה (פ"א משנה ג):
מן
ואת אשר תבשלו בשלו ועיון דלאו מוזמן הוא והכתוב קראו הכנה
הוא לה מלאכה ועבד עליה משום לא תעשה כל מלאכה': בעלי.
שאלתי: מאפר. אמו ומוקצה הוא שאינו נכנס ליישוב ימים רבים:
תמיד. עולה של ציבור: מהו. לקרבו: שה ולא את הככור.
מתניא הוא ודרשה קרא דיוחזקאל (מה) גבי אבות ושה אחת
מן האלן מן המאמנים ממשה ישראל: ש ולא את הככור.
דהא משמע עינא ראו להיות בין זכר בין נקבה דבין כלכל
שה וזכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו
ראוי להקריבו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיאה לצד ולא זה
שאינו כה אלא מכלל עשרה: מן האלן. ולא כל האלן מיעוטא
הוא להוציא. פלגס ינא מכלל ככש וכלכל ליל לא כהן והיינו כל
חודש עולה שנה דככש כן שנה הוא ואלא משכנסם לשנה
שנה חודש שלם והכי מפרש לה במס' פרה (פ"א משנה ג):
מן
ואת אשר תבשלו בשלו ועיון דלאו מוזמן הוא והכתוב קראו הכנה
הוא לה מלאכה ועבד עליה משום לא תעשה כל מלאכה': בעלי.
שאלתי: מאפר. אמו ומוקצה הוא שאינו נכנס ליישוב ימים רבים:
תמיד. עולה של ציבור: מהו. לקרבו: שה ולא את הככור.
מתניא הוא ודרשה קרא דיוחזקאל (מה) גבי אבות ושה אחת
מן האלן מן המאמנים ממשה ישראל: ש ולא את הככור.
דהא משמע עינא ראו להיות בין זכר בין נקבה דבין כלכל
שה וזכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו
ראוי להקריבו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיאה לצד ולא זה
שאינו כה אלא מכלל עשרה: מן האלן. ולא כל האלן מיעוטא
הוא להוציא. פלגס ינא מכלל ככש וכלכל ליל לא כהן והיינו כל
חודש עולה שנה דככש כן שנה הוא ואלא משכנסם לשנה
שנה חודש שלם והכי מפרש לה במס' פרה (פ"א משנה ג):
מן
ואת אשר תבשלו בשלו ועיון דלאו מוזמן הוא והכתוב קראו הכנה
הוא לה מלאכה ועבד עליה משום לא תעשה כל מלאכה': בעלי.
שאלתי: מאפר. אמו ומוקצה הוא שאינו נכנס ליישוב ימים רבים:
תמיד. עולה של ציבור: מהו. לקרבו: שה ולא את הככור.
מתניא הוא ודרשה קרא דיוחזקאל (מה) גבי אבות ושה אחת
מן האלן מן המאמנים ממשה ישראל: ש ולא את הככור.
דהא משמע עינא ראו להיות בין זכר בין נקבה דבין כלכל
שה וזכור אינו אלא זכר: ולא מעשר. דמעשר בהמה אינו
ראוי להקריבו לקרבן אחר והכי משמע אחד שיאה לצד ולא זה
שאינו כה אלא מכלל עשרה: מן האלן. ולא כל האלן מיעוטא
הוא להוציא. פלגס ינא מכלל ככש וכלכל ליל לא כהן והיינו כל
חודש עולה שנה דככש כן שנה הוא ואלא משכנסם לשנה
שנה חודש שלם והכי מפרש לה במס' פרה (פ"א משנה ג):
מן